

Ladies & Gentlemen...

Comissària: Neus Miró

DATES: del 24 de gener a l'1 d'abril de 2007

LLOC: Centre d'Art la Panera
Pl. de la Panera, núm. 2 25002 Lleida
Tel. 973 262 185 lapanera@paeria.es

HORARI: de dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h. Dissabtes, d'11 a 14 i de 16 a 20 h. Diumenges i festius, d'11 a 14 h. Dilluns, tancat.

Entrada gratuïta

PRESENTACIÓ

Uri Tzaig, *Look at me*, 2003, 9'4"

El títol que aglutina aquesta sèrie de vídeos, *Ladies & Gentlemen...*, són paraules que tothom entén en termes de benvinguda a un esdeveniment, a un espectacle i, en el cas que ens ocupa, a unes projeccions de treballs en vídeo que poc o res tenen a veure amb el concepte d'espectacle.

L'espectador d'aquestes projeccions es trobarà amb treballs que incorporen diferents aproximacions al que pot ser el llenguatge

audiovisual que s'està portant a terme des de les pràctiques artístiques. Totes les produccions incloses són realitzacions recents on es poden veure nous plantejaments envers el format documental –com és el cas de Sally Gutiérrez o Iratxe Jaio–, noves aproximacions a la narració de caire cinematogràfic –com Annu Pennanen–, noves utilitzacions de caire metafòric pel que a la *performance* –en el cas de Paul Ekaitz o Uri Tzaig– o noves utilitzacions de tècniques d'animació que poc tenen a veure amb els contes tradicionals –com és el cas del treball de Natalie Djurberg.

PROGRAMA DE VÍDEO

Sally Gutiérrez, *Tell purple*, 2000, 8'
(Viu i treballa entre Madrid, Berlin i Nova York)

Tell purple pertany a un sèrie de vídeos agrupats sota el títol de *Tell*, on una sèrie de personatges expliquen alguna experiència rellevant de la seva vida. Tots ells són habitants de Nova York, i en cap cas no mostren el seu rostre; la càmera tan sols filma les mans, de forma puntual, i els objectes del seu entorn.

A *Tell purple* la protagonista de la cinta és la dona que va publicar el primer anunci de contactes en el diari *Village Voice*. La veu en off és la seva, una dona ja gran que explica els impediments que es va trobar quan, després del seu divorci, quan tenia quaranta-vuit anys, es va plantejar de trobar algú mitjançant la publicació d'un anunci en el diari. El relat d'aquesta heroïna resulta entranyable i significatiu d'una època i d'un context.

Iratxe Jaio, *Welcome to Belfast*, 2004, 12'
(Vitòria-Gasteiz, 1976. Actualment viu a Rotterdam)

Iratxe Jaio, *Welcome to Belfast*, 2004, 12'

comunitat receptora, així com la percepció que se'n té.

L'arribada d'algú foraster a un poble i els problemes que això provoca és un clàssic en els arguments de pel·lícules del *western* i *no western*. Allò que és foraster, estranger, suposa un revulsiu per a la comunitat aparentment compacta i una amenaça per a la pacífica convivència.

Iratxe Jaio analitza l'impacte de tres persones forasteres en un context fortament polititzat i conflictiu com és Belfast. A partir d'entrevistes, el vídeo planteja les diferències entre els seus costums i els de la

Annun Pennanen, *A monument of the invisible*, 2003, 12'23"
(Kirkkonummi, Finlàndia, 1975)

Annun Pennanen, *A monument of the invisible*, 2003 12'23"

En aquest treball, Annun Pennanen porta a terme un retrat de la nova arquitectura que s'està construint a Finlàndia, a Hèlsinki, i concretament al barri de Ruoholahti, que es converteix en la zona d'alta tecnologia de la ciutat, i als solars en construcció de Kamppi, on s'ubica un altre centre comercial. Aquestes noves arquitectures apel·len a la vista i Pennanen ens mostra la possible relació d'aquests entorns amb una persona invident.

El projecte es va iniciar a partir de les entrevistes que Pennanen va dur a terme amb persones visualment incapacitades, i de les seves discussions amb la protagonista de la filmació, Johanna Röholm, una actriu que es va quedar cega a causa de la diabetis. El treball resultant és una filmació on s'emfasitza tot allò visual, amb una gran cura envers la configuració del pla, on no hi ha quasi text, i on s'incorporen elements narratius desconcertants.

Uri Tzaig, *Look at me*, 2003, 9'4"
(Israel, 1965)

El treball d'Uri Tzaig ha estat vinculat des dels seus inicis, a principis dels anys noranta, a temes de caire cultural, polític i antropològic. Les diferents disciplines que utilitza sempre cerquen desestabilitzar les expectatives de l'espectador; formes familiars de percepció són distorsionades i substituïdes per tal de produir una interpretació oberta.

En el vídeo *Look at me*, Tzaig porta a terme diferents translacions i a diferents nivells. Mitjançant clares referències al cinema silent (les imatges en blanc i negre, els textos, el marc circular on s'inscriuen les imatges...), el treball mostra persones d'edat avançada que interpel·len l'espectador de forma directa, amb la mirada i amb el text, i al·ludeix a qüestions relacionades amb la temporalitat, amb la consciència, amb la desintegració de la identitat, però també amb la responsabilitat envers els altres.

Natalie Djurberg, *Florentin*, 2004, 3'40"
(Lysekil, Suècia, 1978)

Natalie Djurberg treballa en animació de plastilina i els seus treballs expliquen històries on es barregen elements d'humor negre amb un cert grau de seriositat i de violència explícita.

Les històries normalment se situen al bosc o en escenaris claustrofòbics, i es desenvolupen seguint el patró més ortodox amb un inici sovint innocent i juganer, però que, a mesura que es desenvolupa, es converteix en quelcom grotesc i pervers. Les narracions de Djurberg tenen a veure amb els contes en el sentit que els personatges de seguida s'identifiquen com el bo, el dolent, i la fada.

Florentin és un clar exemple del seu treball, on dos nenes es troben jugant amb un adult quan de sobte l'escena es torna violenta. L'home comença a pegar les nenes, però les nenes s'hi tornen i els rols es capgiren.

Paul Ekaitz, *Velvet & Crochet*, 2001, 3'21"
(Barcelona, 1977. Actualment viu a Berlin)

Paul Ekaitz, *Velvet & Crochet*, 2001, 3'21"

Els treballs de Paul Ekaitz ens aproximen a noves maneres de veure l'espai, a relacionar-nos amb ell, a considerar-lo, en definitiva, com quelcom flexible i dinàmic, més que no pas estàtic i immòbil.

A *Velvet & Crochet*, Ekaitz juga amb l'espai propi, amb l'interpersonal, amb les distàncies curtes. El treball ens mostra dos personatges – un noi i una noia– que porten una mena de vestit que els cobreix totalment, de color crema i cobert de tires de velcro que fa que s'enganxin constantment. El vestit es

mostra com una mena de cuirassa que, malgrat que es pugui enganxar molt a l'altre, sempre permet allunyar-se'n.

Neus Miró